Sigur nu ai uitat nimic în urma ta?

On Aprilie 03, 2021

Încearcă să conștientizezi care sunt lucrurile cu adevărat importante pentru tine, reflectând asupra experiențelor care nu au o semnificație precisă.

S-a întâmplat puțin mai devreme. Am plecat de la sala de sport destul de entuziasmat, prins cu mintea în inimă, evitând orice contradicție cu gândirea care săvârșește întreaga înlănțuire a deducțiilor raționale. Şi mă gândeam, și simțeam, și îmi continuam drumul, și totuși ceva din mine îmi repeta constant: sigur n-ai uitat nimic în urma ta?

Cumva, regăseam în atitudinea mea aceeași atitudine plină de pulsație, de inspirație a pictorului care uită să-și strângă ustensilele după terminarea lucrului, dar totuși se bucură de minunea căreia i-ar putea da viață. Şi, deci, nu se putea altfel. Am uitat ceva în urmă. Mintea părea a fi focalizată pe recunoașterea momentului principal când pictorul încearcă să se afirme din plin în artă, prin exprimarea dinamismului vieții, dar este prins în țesătura fragilă a unei povești din viața personală când timpul își pierde orele și clipele aflate în registrul pământesc.

Iar timpul și-a spus imediat cuvântul. Repede, cu tot elanul unui spirit de o invincibilă tinerețe, am fugit înapoi la sală, mi-am luat pe mine puloverul uitat. Înainte să părăsesc din nou sala, am aruncat o privire înapoi, observând că cei din sală erau concentrați la treaba lor. Nimic nu părea să se orânduiască în jurul meu. Distanța dintre mine și totul din jur s-ar fi putut numi "adâncime de pătrundere a undei de trăire", prin exces de inteligibilitate, în prezentul continuu al unei amintiri lipsite de încărcătură emoțională.

Așa că mi-am ascultat gândurile, mi-am măsurat emoțiile, m-am lăsat străbătut de pretinsele asimetrii ce se remarcă adesea în domeniul artelor, precum: abaterea de la direcție, preferința ochiului de a sesiza doar aparența realității, interacțiunea dintre o imagine repetitivă și o perspectivă de dinamism lipsită de orizonturi, sau o mișcare fără un anumit impuls din lumea exterioară (dar capabilă să creeze un proces din procesul în sine).

Leadership: Poți să accentuezi o caracteristică a fenomenelor care te tulbură, dată de tot ceea ce le diferențiază și le particularizează în relația dintre ce te aștepți să vezi și ceea ce n-ai văzut de prima dată?

Dar ce m-a interesat cel mai mult la momentul reîntoarcerii mele la sală fost dinamismul inerent ce s-a revărsat asupra freamătului lumii mele lăuntrice. Nu este vorba despre un obiect uitat într-un loc cu multă încărcătură fizică și psihică, nu este vorba despre vreo țesătură rațională în sânul căreia firele sunt într-o completă încordare. Chiar dacă se putea simți o apăsare curioasă care apare de regulă în condițiile unui efort fizic mare, pe care n-am mai simțit-o niciodată până atunci. Ci faptul că, dintr-o dată, revenind în acel loc, m-am simțit claustrat într-un colț de lume fără orizonturi.

Pur și simplu nu mă vedeam încadrat în tabloul unui pictor care își desfășoară arta într-o liniște deplină, dorindu-și în același timp explorarea uneu noi abordări a modului de a face și de a aprecia un produs artistic. Ceea ce uitasem la sală a reprezentat de fapt o cale de explorare a lumii interioare, a relației pe care o am cu mine însumi, nu cu ceilalți. A fost o cale de a mă deconecta de la rutina zilnică, un fel de a mă lăsa surprins de ceea ce este preconștient (adică lucrurile de care aș putea deveni conștient în momentul în care încerc să nu mă gândesc la ele).

Un pulover uitat denotă acțiunea unei minți confuze care amestecă timpurile, spațiile și emoțiile, o viață, un destin, o chemare, și mai apoi le afundă pe toate într-o urmă pe care mi-am lăsat-o fără să vreau. Pentru câteva minute am plutit într-un fel de vârtej al adaptărilor, al reconfigurărilor de intenții și meta-perspective, fără să înțeleg ce se petrece cu mine. Ceva m-a pus pe gânduri în acel moment, dar în același timp trebuia să nu alunec prea tare într-o zonă a emoțiilor expansive și eidetice.

Poate că, totuși, a trebuit să uit ceva la sală, ca să nu uit că ceea că mă poate răni cel mai tare este chiar ceea ce mă inspiră și mă binedispune: decizia de a rămâne în limitele unei normalități aproximative. Puloverul uitat nu-mi poate schimba starea de spirit, la fel cum starea mea de spirit nu depinde de revenirea mea într-un loc în care orice pasivism dispare, făcând loc perspectivei dinamismului să aducă modificări unei existențe intensificate.

Mai degrabă, cred că revenirea mea temporară la sală a reușit să schimbe realitatea peisajului urban, transformându-se într-un loc al autoreflecției. Am înțeles că trebuie să evoluez ca un om care și-a recunoscut responsabilitatea autoreflecției și a noilor începuturi, prin simpla convingere că revenirea mea într-un loc anume nu-mi poate schimba destinul, nu-mi poate răsturna concepțiile de viață, nu-mi poate schimba starea de spirit sau gândirea pozitivă.

Prin leadership se explică de ce atitudinea mea trebuie revizuită prin evitarea tendinței de a mă supune emoțional unui moment de neatenție, sau de uitare, care în clipa următoare se schimbă și se răsucește în altă direcție în care există o singură supapă de control: autoreflecția și autoevaluarea.

Sigur nu ai uitat nimic în urma ta? Pune-ți mereu această întrebare atunci când simți că ceva lipsește din viața ta, din interiorul tău, cu precizarea că tot ceea ce tot ce-ai lăsat în urma ta poate fi o demonstrație mică a ceea ce se află înaintea ta. Trebuie doar să știi să identifici diferența dintre ceea ce știi și ceea ce crezi că știi, sau diferența dintre ceea ce ai fost, ceea ce ești și mai ales ceea ce vei fi.

Aș putea să accentuez o caracteristică a proceselor și fenomenelor care m-au tulburat în relația dintre ce m-am așteptat să văd și ceea ce n-a văzut de prima dată. Această caracteristică se numește: ”abatere de la determinismul cauzal”, și ea marchează o revenire la ceea ce trebuia să fie normal.

Source: https://neculaifantanaru.com/sigur-nu-ai-uitat-nimic-in-urma-ta.html